

Турмалінові барви (збірка)

Анетт (Annettiss)

Від автора

Більшість віршів – просто випуски з відомого інтернет-порталу surgebook. Дуже влучно я вирішила їх переписати для себе – в період новорічних свят..

А ще – усе тут було на російській (окрім пари-трійки з останніх)

Але тут є ще одна річ : періодизація

Більшість — почалась з березня 2021го, хоч з 2018го не збереглося.

Взагалі. Хоча щось пригадується..

Тоді був період меланхолійної депресії.. який скінчився у кінці липня.

Згодом, восени, повернулася до віршів – в більшості, просто

тематичних. Верлібрів різноманітних

Потім з'явився час у листопаді-грудні: коли сиділа в лікарні за травмою руки.

Потім настав 2022 рік. Спочатку був кризис. Майже на три місяці..

Але потім щось "розривалося" в серці – і в червні поїхали тексти інакшого осмислення, значення й написання

Коротше, самі все побачите. Гарного читання!

Кровава ніч

24.03.2021

Кривавий місяць,

Тьмяні вогні

Зимова ніч

І ми одні.

На Рубіновий місяць,

Наче істинний камінець,

Ввдивляємося удвох

На темному небокраї

Місяць, Тьма, Гладь

04.04

Луна, Тьма та Синя тиха гладь
Морськими хвилями відкликається в місячному сяйві

Та Чумацький шлях
Пританцьовує свій зірковий хоровод...

Пливе самотній парусин,
Пригадуючи своє минуле.
Згадує усі катастрофи
Та усього життєдія минувшого.

Де же, Де же ти...

9 квітня 2021

Де же, де же мій сенс життя?
Де знайдеться правда, а де – ні?
Де кохання. А де – страждання?
Де захоплення, а де – її манія?
Де же сон, а де – реальність?
Життя важке, не легкі його таїни
Секрети – наче нічні муки
Мого загадкового буття..

Музичне кохання

10 квітня

Романи пишуться,
Серенади складаються..
Гармонія звуків зі словами..
Але моя любов до музики не скінчиться..
Ніколи.
За весь мій життєвий шлях,

Гітари, струни, скрипки, шквали..
Все це ще побачу я.
Почую сотню треків, альбомів,
Запам'ятаю ноти, прознаю сольфеджіо...

Але не переастану.кохатись.у музику!
Ні секунди, ні хвилини спокою
Емоцій, душі, що виливаються з відчуттями.

Врятуй мене цього літа

11 квітня.

Врятуй мене цього літа
Серед поля, зірок, річок.
Веди мене у хащі
Де дуби сплять, а ріки плачуть протоками..
Де зірки танцюють у вальсі,
Та місяць тоскливо, але сонно
Мерехкотить..

Поведи мене в поле,
Де трава зеленіш,
А небокрай блакитніше
Ніж твої чисті очі,
А хмари м'якіше
Ніж твоє волосся

Але у кінці точно, знаю
Будем глядіти на зорі
Лічити їх, шукати
Та обачимо потаємні
Сузір'я, зодіаки та скупчення.

Наче в безодні -

Люди спілкуються, пишуть..
Соцмережі, відео, пости та твіти
Словно живуть у певній Чорній дірці,
Котра забрала усіх безслідно.
А я - у свій час,
Потрапила до її полону знедавна..

І нині читаю книжки,
Лежу у цьому міні-всесвіті
Особистому, індивідуальному й ..зручному.

Тут музика, тексти, картини
Історії різних персон.
Інформації різної тонни й тонни..
Різне там вбачаю я.
Насправді, це не так важливо,
А важливіш тут -
Як сильно я люблю музику
Це не згасає, ні на крок
Ні на день..

Музика - наче моя безодня
А інтернет - це Чорна дірка для Світу,
Котра забирає людей
У свій мікропростір...

Зимова ніч

12 квітня

Тиха. Безпечна
Зимова ніч.
Гарна, чудова
Каравани їдуть, пар з них іде
І ми удвох в одному з них.
Карета повна, місця вінтажні
А за вікном - сніг да мороз.

Але ми разом, це вже добре!
Адже я закохалася в тебе.

Зимова ніч,
Сніг м'який, наче пух,
Крига – блакитно-сіра
І темне небо над білосніжним,
Наче в тумані,
Місяцем необачним.

Весна - час кохання —

Весна – це час кохати
Чудове, природне
Гормони щечечуть, пристрасті невиліковні
Новоявні душевні рані
Від *цього дивного творіння..*
Весна – це час кохання
Коли інакше й бути не може
Доля пов'язала наші життя
Різко, безповоротньо
Наче кріпким вузлом
Як чудові ниті доль...
Весна – це час кохатись
Коли музика ізнов не порятує.
Піаніно, фортеп'яно чи скрипка,
Чи укулеле та гітара!
Але багато хочеться..
Відносин.
Справжніх, не вигаданих,
Не підробних, наче *ляльковий дім.*

Одинока.

13 квітня

Самотність – складна річ.
І сховує, і звільняє
І сковує, і рятує
Але одне не ясно:
Якою ж вона чарівною буває.

Лежиш один
У полі зеленавому;
Колись уночі
Думаєш о сутності.
Ні друзі, ні музика
Ні даже зацікавлення
Тут не рятують.

Не рятує ще одне:
Сприймання асоціальності
Чи як борг, чи як можливість
Бути у самотності.

До смерті усі доживем -

До смерті доживемо,
Не все же вічно під Місячним сяйвом..
Не все ще без кінця в нашій світі,
Ось так вже влаштован він.

Усе має кінець.
Біль проходить, біль сходить
Любовь то починається, то закінчується..

Війни йдуть, а люди миряться
Лише небо і Всесвіт,
Галактики та планети
Здаються для нас вічними,
Безкінченими,
Нескінченними..

Горіти

14 квітня

Горіти, але не сумувати
Пізнати всі стадії відчаю,
Пройденні на життєвому шляху,
Наскільки тленний час...

Горіти, палати, згорати
На синьому небокраї зірковому
Загорятись, щоб були сили...
Горіти , як ліхтар
Але одне мені сутнє нині:
Горіти, щоб не спалати дотла.

Адже нудно буде,
Життя не те,
Й воно просто стане
Іскри мглою...
Наче вогники, усі люди у світі
Одні горять, а інші – згорають...

Люблю ніч

15 квітня

Дощ, тьмяні вогні
Печаль й туга
Самотність. Атмосфера й відчуття,
Що розковує.
Туманні вулиці, нічні ліхтарі,
Чудові окупи з-за зелених гаражів.
Пусті долини, дороги
Зеркально чисті й ріки над місяцем
Синева зіркового неба яснить.
Усе це буває уночі...

У чомусь вона манить,
Таїть свої секрети,

В котрих можна.. свої розкрити!
Адже ніч – час правди
Час самотності, чи любовної пари.

Час насолодитися життям
Бо днем – час трудитися,
час розкидатися, наче ручаї,
Час повертатися у самотність.
Як зовні, так й у собі.

Що таке пам'ять?

26 квітня

Це щось безцінне, чи дорогоцінне
Дане нам даром, або його можна придбати.
Отримати моменти, чи втратити їх
Через емоціональні пориви
Та час пленний також..
А головне – емоціональні моменти
Точно не забудуться надовго, порівнюючи
З пустими й рушинними.
Виблиск різного впливає на нашу пам'ять
Допомагають у цьому — *Життєві деталі*
Маленькі речі, малюнки, фотоальбоми, та різне..
Усі асоціації минулого й майбутнього
Плетуть нашу долю..

Складне таки життя

10 травня

Да хто ж вам сказав, що все в нашому тленному, але безтурботньому водночас світі,
Просто й нескладно?
Адже бувають же часи
Коли стає все навкруги
Не в порядок та неладно?

Стрес, тривога
Смут, засмуток, і потроху
навіть депресивного омуту.
А як нам всім нині відомо:
"В тихому омуті чорти поводяться"..

Так що, друже мій, не сірчай!
Геть тривогу та відчай!
Час зізнатися всім, що ти маєш сили
І все таки комусь таки потрібен!
У цьому нечистому світі.
Час іти, не здаватися
Вірити у свою міць,
І про себе потурбуватися!
Адже ти – важлива часточка світу
Котра може змінити наш світ
На щось краще...

Сон —

Сон – прегарний світ
Адже це — світ ілюзій,
Світ гріз,
Галактики з космічних океанів
та фантастичних планет.
Але улюблена осіння листва,
Дощ, стукаючи по вікну
І печальний туман
Різко пробуждають від його оков.

Приємних, але брехливих водночас
Вигаданих, чи сплєтєнних фантазією..

Сон чудовий,
Допомагає, зціляє, виліковує,
А також,
Нагадує усі фобії,
Заводить до сьогодення,

Чи генерує якусь пургу...

Лише дощ -

Прекрасний та тихий,
А печальні його краплі
Падають на землю,
Наче відблиски самотності
Одиноких, відчайдушних, тужливих
Навіть неяскових душ м'ятих.

Обожнюю дощ!
Адже під його калюжами
Можна веселитися,
Знайти своє маленьке
Озерко щастя
Й безтурботності.

Прекрасен дощ!
Адже під ним
Можна веселитися,
Навіть спати й заспокоїтися
Залишити турботи обік,
Думки й усі пороки
Відчуття та невзгоди...

Меланхолія моя..

23 травня

Потопаю в меланхолії
Наче у морях пройдешніх,
Чогось необ'ємного, гострого,
Як скло від розбитих мрій.

Сумно мені, знову я в тузі,

І-за того, що там мене нема...

Мене там ніколи наче й не бувало,
Якби-то я духом став тепер..
Не було, не буде
У справжньому мене тоді,
Якщо я таки зможу,
Полечу туди, неначе до зір.
Чумацький шлях інший, неосяйний,
Моїми смертними очами..

Гра в Маріонетки —

Наче я – маріонетка
У долі заплутанній своїй.
Мої руки, ноги
Як дерев'янки
Що зв'язані нитками,
Павутинними й клейкими.
Та наче я – павука жертва,
Потрапила в оцю пастку
Дуже нео-шкідливу.
Недоступною до світла
Але водночас пристрасну,
Для усього зла чорнильного
Та всяких шкідливих путтів,
Котрими сковали ..у долі,
Наче знову сенс життя
Дивно дуже втратила я.

Та, здається, хочу я заснути
Щоби навіки не втекти
І не боротися в муках, стражданнях
Котрих у житті, до речі,
Достатньо буває, і багато.

Мені нудно навіть уявляти
Від оцих моторошних думок

Оці страшні польоти
Майбутного всього свого..
Адже з нагадуванням кожним
Більш жахливо так дивитись уперед..

Відзеркалля

5 червня

Якось, чи з одних давніх пір
В моєму чудному сновидінні
Вбачала я колись вночі,
Де в сутінковому відлунні
Побачила я тінь свою.
Де я пізнала обличчя справжнє
Своєї натури грішної, чорної
Всіма пороками бреними.

Та задалась питанням:
"Як жити ж нині буду я?".
Усвідомляючи таїну,
Що сховалась за дзеркалом
Прозорим, хитким
А водночас й очевидним
Всіма часточками душі
*Моєї печальної,
Наче зламанної..*

Письмо

12 червня

Дивлюся у вікно
Сіро-блакитне небо я там бачу.
Туга, відчай
Та морок мене наче проковтнув.

Беру ось письмо,
Чудове, чорно-біле
Із маркою "Agonia".
Відчаянно зітхати починаю,
Але безчутливо письмо відчиняю..
Читаю в ньому слова:
Вони проникливі, в усіх своїх поняттях,
Наче чесноти світ:
А печалі там мої,
Як прегарна й блаженна брехня,
Сама Агонія, наче відзеркаленні
Моє пречудове створіння.
Самотністю було
й діалоги про душевність.
А найголовніше – любов
Минула, юніорна. Несправжня
Та прутка. Як закоханність звичайна.
Зачинила письмо,
Заклала у конверт,
Переглянулась ізнов у вікно:
Хмари хмурились, купчилились
Краплі падають, на землю – опадають.
Повторюю останні його строфи:
"А чудове все ж життя без кохання,
Коли усі симпатії почили,
Коли легко жити наодинці
І ні про що романтичне думать"..

До агонії -

Міс Агонія,
Час тобі мене полишити.
Ти змушуєш мене замислюватись
Якось не так, інакше зовсім,
Як було раніш..
До твого ще приходу
Все було темно-синім
Але зараз настало

Сіро-білим.

Про кохання (неокінч.нарис)

4 жовтня

Кохання – завжди безумне
Бездумне чи неосяжне
Кохання – завжди жорстоке
А люди безтурботньо
Кохаються друг за другом
Цілюються, гуляють за ручку
Букетно-конфетні періоди тривають..
То влітку. То весною,
То восени-зимою,
Хоч останнє я й люблю.

То кохання – дивна річ
Ось оце завжди я знала
І тримаюсь цієї думки
Майже рік, якби не три...

Закоханність лиш..

23 червня.

Закоханність – це лиш деталь,
Здається мені..
Всього порок умовностей, слабини, почуттів людських.
Адже знаєм ми її істинну – вона не може
Тривати вічно..
Закоханність – це ніч,
Буває лише раз на добу
Миттєва, несвідома,
Полишенна всіх іскристих бажань...
Закоханність буває всяка:

Коротка, мимохитна, складна
Непроста...
Але важко пам'ятається про неї одне –
Вона може
Кінчатися вогнем, сваркою, навіть війною...
Трагічний фінал порою має вона
Адже закоханність – завжди має
Свій строк життя..

Маски

24 липня

Озирнусь хоч разок-
А на лиці маска
Вдивляється косо..
Наче за нею щось нелюдне
Сховалось щось, як ..

Озирнешся оком-
На вулиці маски!
Гуляють шаленим ручаєм
Чоловічки спритні..
Шумлять та неспритні
Як бджоли в вуликах збирають
У сотах новий свій врожай..

Кукуріку (або без назви) -

Місяць за горою взяв толк про негоду
Нам скоро не спати – за хмарами щастя
Туманами криється далеча..
Сумую, що човни уже не пливуть
А цвіркуни вже не танцюють
У нічному хороводі

А там, за горами
Палає невинна шаль
Нічних ручаїв,
Туманів і лук,
Сонця й туч
Та всіляка буйна живність
Горить сумасбродним плясом...
А далі – танцювальним часом
Буянять в горах.

Холод

сьомого вересня
Ось й осінь прийшла..
Сонна, темна,
Моторошня й монотонна.
Вітри по ранню, дощі по ночам..
Та веселі, літні дні
Затнулись сумною хандрою.

*Адже більше не буде тих див
Пут яких вересень не погорить..*

Перегузка/життя

28 вересня
Життя інше, настало, неначе
З листя білого
Сирого, нового, і свіжого
Бо все.. відчувається якось ново.
Суму нема,
Та навіть туги за кимось, чимось,
Лише за часом сплиненим туга.
Стріляло же часом у думках
Літо, весна загадкова, за нею і зима...
Наче у комі.
І не ясно.

Куди все ділося? Як жити?
Ой, філософське начало дійшло..

Завічні питання
Ледве не потягнули мене.
Дивлюсь на Місяць, зірки
Находжу світло,
Шляховказний, чи, відводний?
А це, схоже, дізнаюсь я..
А поки – на пошуки себе!
В шляху безмірному космосу сього..

Закохатися.. знову

30 жовтня
Минули роки,
Втекли місяці,
Вже не так світ став крутитися,
З кінця ще того часу, коли ми були разом
Гуляли по колесах колами,
Здається мені,
У дитинстві було краще
У юності також непогано жилося
Але щось от в пору закоханості
Емоції були "в пік", не в собі
Мріялося мені,
Мати змогу поглянути на тебе,
Ізнову з тією ж радістю
З добром, любов'ю, тим же теплом
Що була у час нашого кохання..
Хочеться сказати ті дорогоцінні,
Діамантові. Потаємні чоури слова:
Хочу.покохати.тебе.знову.
Та дочекайся відповіді...
Повернутися.до.кохання

З Зимою

30 листопада

Ось і зима прийшла, як і сама
Неочікуванна гостя, Стучиться, з вітерцем.
І бурі, і хуртовини
У примісцевих вокзалів рядіють ряди.

Заходять люди по хатинкам.
А сніг-то, входить в плани їх!
Прогулюються дітлахи нині
По калюжкам чи крижинкам
Адже чекають її, чекають..

О, красуня наша, Зима,
Зійди же к нам на бал,
Ми тут знатно підготувались
Й хорошо підлаштували все
Для тебе,
Заради зізнання
У чому твою суть та сила.

Внутрішнє дитя -

Дитя, дитя,
-Та що за брехня?
Ніхто не відповів,
Всі обережено промовчали

Дивлюсь я у вікно чудове
Та ні, воно не зі слова,
А наче оболонка;
Тісне, не завжди корисне
І не завжди приємне
І не завжди спільне
З настроєм ока й душі.

Невже той час настав

12 грудня

Той час настав
Скіль не бував,
Тяжкий, важкий є риск сього
Наближення нового часу,
Чи втрати величі минулої,
З подій страшених літ..
А водночас дивних далеч..
Котрих подій й уживання

Не забуваєм дружньо ураз
Що ззовні та всередині,
Не фортеця, хмурий спад!
Водоворотнім спадом із подій
Налетів мій шторм з емоцій негативних
А згодом – хандра..
Зимова, осіння, весняна,
Самотньо-чуттєва поступово
Одночасно...

Сталевий драматург

14 грудня

Один темний театр,
Золотава сукня,
Маски з діаманту,
Пречудові казки – підказки
Але що їх все єднає?

Звісно, драматург
Він же – маєстро сталевих ниток
Покаже вам коло
Де все заважається...
І життя, і смерть
І погрози, і помсти

Віть синява під очима.
Та велика сила театру,
Не встоїть перед цим талантом!

Говорять тут, від народження талант
Повинен бути у людей театральних.
Говорять тут, що не тисячу пенні в народу,
Але просять не забувати о маскарадї.
Просять приносити маски
Щоб обличчя зачинять.

І ось так-от проживають
В театрі у Мальдоно:
Печаль, біль чи пристрасті
Ненастя чи солодке,
Усупровід рутини,
Іскусної пучини з омуту.

Потону (нарис 2)

21 січня 2022

Більше я не зможу,
Втриматися на плау
Наче я скоро потону...
Так я вбачаю, що навіть не розумю себе!
У цій пучині відрази й відчайдушшя..

Невідомий

від 4 березня

Паршивий вітерець,
Листя білі,
Як чудовий захід сонця
На початок весни.
Пташки прилітають

Солов'ї щебечуть
На опечальну весну
На свої місця...
А я - не заплачу
Не сдамся, не помру
Від туги чи меланхолії
Що застане колись мене,
Усю душу відбирая
У точку незворотню.

Сама собі не поможу

29 травня

Я так більше не зможу,
Сама собі не допоможу
І Чудний світ моїх мрій —
Чутке зречення моє.
Та цього зречення клянусь,
Що слабині не піддавлюсь,
(Я наче рицар?)
Чрез меланхолію моєї долі,
Та інші муки цієї весни.
Та.знову.цей.ненависний.травень!

Втомленості

22 червня 22го

А я як більше не втримаюсь,
Сама собі не допоможу..
А все з собою не вдержу
У в'язниці нервів я тону,
Нитки, ниті, ниття, розбратні якоря!
Передам привіт - друзям! Привіт - морям!
А втома у мені все не стихає..
У підводних царствах,
Серед ночі вогненної,
Шуму концлагерів
Що можу - плутаю душу...

Ні душі, ні особистостей,
Павших о болісних боях
За розвиток нових
Да справжніх особистостей,

З моєї реальності,
Квиланної Давності,
Глибин бреш душі
Крізь реальність грубу
Та пораненну...

Втомленості та слабкості,
Чудова вам мені порада –
Тримайте шлях подалі,
Куди вас кличе світло..

Бо все ще не кінчається-
Доки не згасне світ.

Душа

11 липня

Душа лежить до письма
Рука – до пера
Кисті – малювати, піаніно,
Голос – наче випав, до флейти, гармоніки,
А очі – до фотографа сулить..
Вуха – меломанські,
Думи – із пристрастями, меланхолією

А вогонь почуттів зійшов на нон,
Міс Меланхолія відповість:

З зірками я – давно дружу!
А в медики я не хочу
Історію люблю – сумбурно

Парадокс мій : на практику в Антарктику хочу!
Знову змінюю я тему...
Більше.Страшно. Вибачаюсь..
Допишу вірш - і нап'юсь
У емоціях, вічно зточущих, зжираючих
В попіл серце та мізки мої.

Спроба у прозу --

Живопис - не моє
Не розумію, і все!
Фотографія - теж не те:
Треба знати там деталі всі!
Лінгвістика - не в ігри вам грати.
З музикою - лиш якось живу.
Літераторів часто тепер слухаю.ізнав.

Музей не хочу - лиш іти одному,
Курси - старався, та щось нема часу
Готування - час не задає,
Гроші також - аж шипить!
Наука - не така вже й мука:
Хоча б в експериментах моя розлука
Від світу зовнішнього (напевно,прийде)

Стій.Що за рима?
Густа проза? Білизна з рими,
Як це звуть..

У ліс хочу. У гори, хатинки
Кудись подалі від людей..

А мій розклад нерівний,
Як і лінія долі...
Останній час безумство володіє мною,
З розуму я сходжу поступово
До зустрічі з тобою, знову..

Дорами, фантастика й мультики, ромками,

Згадую часи у медицині..

А найголовніше - Твін Пікс!

Ось недавно сталась одна з найкращих ночей

Де пізнала постмодернізм:

"риму пісні" просто наслідок мій другий)

10 серпня